

Тања Милушиновић

ИЗГУБЉЕНО ДОБА

Било је то петог годишњег доба Рени*, последњег пре велике промене. Седео сам на језеру Голем и задивљен посматрао небески калеидоскоп. Једном у Мани* сутон је трајао целога дана, приређивао оргију боја, а на далеком хоризонту индиго небо их је упијало споро и неприметно, наговештавајући тмину. Над намрешканим језером љубичасто дрвеће се вијало само од себе, јер су траке ветрова сатима стајале на једном месту, ковитлајући семење које је певало, попут барских птица, изумрлих још у мом детињству.

Чинило се да дрвеће игра на песму окрилателог семења.

На платформи, неколико стопа даље од мене, стајала је она. Гледао сам њен мирни лик, чудно спокојан, у нескладу са приредбом Рени. Одвојена од свега својим миром, уморна је и прошла спрам синераме тог огромног конкавног платна, на коме се одвијао језерски приказ са мном у њему. Није ме погледала.

Те Мане искористили смо право на Уговор. Након исцрпљујућих психофизичких тестова, прегледа и анализа, Комисија за продужење врсте ми је одобрила захтев. Најстручнији тим специјалиста пронашао ми је еквивалентну партнерку. Поклапања су била близу норме. У таквом случају није могло бити омашке. Остало је само да се сретнемо. Прекидање тако установљене заједнице није било предвиђено Уговором, и повлачило је веома непријатне законске мере. Дали су ми пет година да се одлучим. А она ће чекати. Након тога она ће бити слободна, а мени почиње забрана контакта, чак иако не будем имао другу партнерку.

И ја сам пристао. Добио сам женине податке.

Први пут сам дошао на језеро Голем, јер ми је речено да је тамо уговорен наш сусрет.

Она је изабрала да не познаје мој лик. Испрва сам је посматрао из даљине. Гледао сам је, али нисам осећао несавладиву жељу да јој приђем.

Нешто у њеном мирном држању, у спокојству њених покрета, обећавало је да може бесконачно чекати.

Рачунајући на то, желео сам да испробам што више жена. Волео сам их, мислио да их волим, остављао их, туговао када су одлазиле. Понекада, када ми је бивало тешко, ишао сам на језеро Голем, да гледам белопути лик своје жене како мирно промиче крај стакласте воде, обећавајући спокој након љутих немира. Ни тада јој нисам прилазио. Њено стрпљење, решеност да ме чека, било је равно њеној оданости што се чинила непролазном.

“Још само мало“, мислио сам “и бићу спреман“.

Био сам млад, желео сам да видим толико тога. Ту глад за видицима утолио сам на седмогодишњем путовању Интерсфера. Када сам се вратио, мислио сам на њу као на давно одлагани план, чије се остварење чинило извесним, само га је требало спровести у дело.

Нисам се забринуо када је нисам нашао првога дана: “Појавиће се она колико сутра“, мислио сам.

Већ много пута сам одлазио на језеро, али од ње ни трага, ни гласа. Закупио сам мали бунгалов и сада живим ту целу Ману.

Али моје жене нема.

Одавно је нестало годишње доба Рени. Нико више не навраћа да шета по старој платформи, јер нема више ништа да се види на језеру Голем. Вода је мртва, ветрови не лете по њој гонећи семенке да певају. Безбојно дрвеће крши своје гране под налетом блатњавих киша. Мрак се спушта на воду брзо и тешко, не пропуштајући ни једну боју да промине небом. Хладноћа бије са негостољубиве воде. А на сивој, магленој плочи мог видокруга, последњи траг светлости је лик одсутне жене.

Мана*- Временско раздобље блиско старој години, али нешто дуже због појаве нових годишњих доба.

Рени*- Пето годишње доба ишчезло у великој промени.